

ПРАТНИНОВАШ

ДОСТАВЛЕНО МЕРТВИМ

Ми з матросом дірявили, й виходило доволі непогано. У середньому п'ятнадцять монет за ніч, понаднормово вдень, половина зранку, відірвані від землі вільних. Однак у мене поховалися вени. Я знову підійшов до прилавка по каву... Цмулю її в забігайлівці «У Джо»... Під філіжанкою серветка, що, кажуть, ознака запеклого завсідника генделіків та забігайлівок... В очікуванні Людини...

— А що нам залишається? — якось спитав мене Нік млявим шепотом торчка. — Знають, що чекатимемо...

Еге ж, знають, що чекатимемо... За стійкою сидить хлопчина з тонкими рисами обличчя, а його очі — суцільні зіниці. Бачу, малий конкретно підсів і страждає. Знайоме обличчя, можливо, з більярдної, де я інколи катав на інтерес. Плоть сірих підземних нашарувань нічних забігайлівок і блат-хат. В його очах замерехтіло питання. Кивком запрошую за свій столик. Він прихоплює філіжанку й сідає навпроти.

Ліпило живе неподалік від Лонг-Айленду... Дрімота на кумарах, прокидаєшся на зупинці. Пересадка. Поїхали. Все чітко та ясно. Телевізійні антени всмоктують небо. Годинник поспішає так само, як час поспішатиме після четвертої дня.

— Людина запізнюється на три години. Що в тебе з баблом?

— Трояк.

— Потрібна хоча би п'ятірка. Він запевняє, що в нього подвійна розфасовка. — Поглядаю на його обличчя. Миловидий. — Чуєш, малий, є один згодливий ліпило, саме для тебе, типу серйозний... Ось тобі номер, дзвони. Я пас, бо він одразу спалить мене по голосу.

Нещодавно зустрів одного італійського кравця й за сумісництвом баригу, знайомого ще з Лексінгтона, і затоварився гиддю на всі... Принаймні спочатку все було добре, а потім він усе більше й більше недоважував... Ми так і прозвали його: Тоні Недоважка.

Одним нудотним кумарним світанком у Сент-Луїсі він кинувся до раковини й перехнябився, притиснувшись пузом до холодної порцеляни, а я зі сміхом тулився до нього. Його труси розчинилися в ректальному слизу й карболовому милі... Літні ранкові пахощі з пустирища...

— Я тут зачекаю... Не хочу, щоб він мене спалив...

Того дня піддушем п'ять разів сейсмічними поштовхами, вивергалася мильними бульбашками яєчного м'якуша, мішма зі звивистими струменями, малаф'я...

Пройшовся вулицею, все чітко і ясно, як після дощу. Бачу, Сид сидить за столиком, читає газету; його лице в сонячному світлі, мов жовта слонова кістка. Передав йому під столиком дві п'ятірки.

Баришує потроху, підживлю Звичку: *Вторгнення, Руйнація, Окупація*. Молоді обличчя в синьому спиртовому полум'ї.

— І користуйтеся спиртом. Хоча, де там, хуй дочекаєшся від кумарних торчків — постійно чорнять мої ложки. Мені ж світить строк, якщо лягаві застукають мене з закіптявілою ложкою в хавальнику. — Споконвічне жалісливе базікання торчків. Рідіють їхні ряди.

— Протри свій шлях до свободи, малий.

Проведи доріжку вздовж гусячої шкіри молодої худі руки. Ковзні голкою всередину, натисни на поршень і спостерігай, як уштирює, як розповсюджується повсюдно Г. Рушай туди разом з цим лайном і висмоктуй що гидь із кожної молодої клітини, що жадає.

Хлопчина сидить, немов твоє тіло. Видно, що підсів. Я тулився до нього біля більярдного залу. Тулився до його нічних забігайлівок, і труси розчинилися в нашаруваннях підземки... І плоті всіх блат-хат... До кабінки... Сів навпроти... Людина я італійський кравець... Знаю бабло. «Гидь на всі».

— Хочеш зіскочити? Що ж, сподіваюся, в тебе виїде, малий. Хай мене грець ударить, якщо я не щиро... Ти знайшов у мені друга. Справжнього друга, якщо що.

Ну, і пішла руханина: підвалили рекламисти в піджаках-сорочках-краватках, шмаркачі з радіоприйма-

чем, видертим із заведеної машини, — тягнуться всі його лампи й дроти; ханурики з вічним похміллям світять перснями й наручними годинниками. Я дав похмелитися прибиральнику, старому п'янчусі, але з таким натовпом на цьому все не закінчиться.

— Слухай-но, малий, ти з виду симпатичний. Зроби собі ласку — тримайся від цього подалі. Я останнім часом затоварююсь реально класним лайном. Може, пам'ятаєш брунатне таке, типу жовте, мов нагар на свічці, а як приготуєш, стає брунатним та прозорим.

Торчок у східній вбиральні... Невидиме, омріяне тіло... Ніби знайоме обличчя... Інколи катав або тіло... У цих сірих пахощах ректального слизу... Ранкові пахощі нічних забігайлівок і блат-хат, три години з Лексінгтона, п'ять разів... Мильний яечний м'якуш...

— Він стверджує, що в нього подвійна розфасовка, якраз щоб розкумаритися.

— А я думав, що ти зіскакуєш.

— Не вийде.

— *Impossible quitar eso*¹.

Піднімайся й ширяйся нудотним ранком під звуки флейт Рамадану.

— ¿*William, tu tomas más medicina?.. No me hagas caso, William*².

¹ Це не викоренити (*icn.*). — Тут і далі прим. перекл.

² Вільяме, хочеш збільшити дозу? Не звертай на мене уваги, Вільяме (*icn.*).

У будинку в касбі штин пилюки, а у нас усе сталося... Попід стінами порожні упаковки оксикодону майже на пів метра вгору... Смерть на додаткових ковдрах... Волає дівчисько... Вриваються *vecinos*...¹

— Від чого вона померла?

— Не знаю, просто взяла й померла.

У Мехіко Білл Гейнс у кімнаті з клізмою та купою пігулок кодеїну, випотрошених в бляшанку з-під соди.

— Просто скажу, що страждаю від розладу травлення.

Усюди плями кави й крові, рожева ковдра пропалена цигарками... Консул не надаватиме інформації, окрім місця поховання на американському цвинтарі.

— Зламався? Нема самолюбства? Йди до свого консула. — Він подарував мені будильник, що ходив ще рік після його смерті.

Лейфа репатріювали данці, вантажне судно з Каси до Копенгагена затонуло біля Англії з усією командою. Пам'ятаєте про мою здібність — дистанційні пальці?..

— Від чого вона померла?

— Кінець.

— Бува, дещо повертаю сам.

Матрос наприкінці стратив, повісили на дверях камери його ж хазяї:

— Бува, дещо повертаю сам, припиню, та й по всьому.

¹ Сусіди (*icn.*).

Хлібним ножем у серце... Протри й помри... Репатрійований морфійним рецептом... Ті, що з Каси до Копенгагена, — особливою жовтою нотою...

Вся команда зламалася? Нема самолюбства? — Будильник ходить рік. — Він просто сів на бордюр і помер.

Есперанса нашептала мені про Ніньо Пердідо, і ми придбали морфійний рецепт, із тих мексиканських медичних рецептів на спеціальному жовтому банконотному папері... Мов стотисячна доларова купюра... Або ганебне звільнення з армії США з позбавленням прав і привілеїв... І ширялися в закапелку, до якого можна влізти по тій драбині...

Вчорашній заклик флейт Рамадану:

— *No me hagas caso.*

Кров заливає сорочки й вогні, тягнеться американець у формі... Поїхав до Мадрида. Той нестямний кубинський гомік побачив, що Кікі з *novia*¹, й зарізав його кухонним ножем у серце. (Волає дівчина. Входять сусіди.)

— *Quédase con su medicina, William*².

Пів пляшки «Фундадора» після половинчастого лікування в Єврейській лікарні, ін'єкції демеролу при свічках. Відключили світло й воду. Пилюка, мов папір, у нас усе сталося. Порожні стіни. Звернись кудись. Не годиться. *No bueno.*

Поїхав до Мадрида... Будильник ходив до вчора... *No me hagas caso.* Доставлено мертвим. Так би мовити,

¹ Дівчина, наречена (*icn.*).

² Залиш ліки собі, Вільяме (*icn.*).

в Єврейську лікарню... Кров забризкала американця... Тягнуться вогні та вода... Матрос так нехило стратив десь у тій сірій плоті... Просто сів на нуль... Я киваю на Ніньо Пердідо, його кава запізнюється на три години... Всі пішли й надіслали папери... Мертвяк пише тобі, типу серйозний... Входять *vecinos*... Вантажне судно пахне ректальним слизом і затонуло біля Англії з усіма ранковими пахощами дистанційних пальців... Приблизно в цей час я пішов до вашого консула. Він подарував мені мексиканця після його смерті... П'ять разів у пилюці в нас це сталося з мильними бульбашками кумару, мішма з тисячами наркотичних ночей... Невдовзі після половини мапи прийшли при свічках. *Окупація.* Рідіють наші наркоряди. Тримайся подалі... У Білла Гейнса жовта хвороба... Розглядаючи непристойні світлини, звичні, як вентилятор на стелі на світанку на пів ставки, у нас це сталося в зернових пахощах ректального слизу й карболового мила... Знайоме обличчя, можливо, з пустирища... Тягнуться всі лампи й дроти... «Хуй дочекаєшся від кумарних торчків!»... Поховання на американському цвинтарі. *Quédase con su medicina.* Дівчисько волає на Ніньо Пердідо... Всі вони пройшли через будинок у касбі... «А ти можеш написати мені щось краще, ніж оце?.. Забирайся геть... Пошукай десь іще».

Не годиться. *No bueno.*

Ви не повірите, наскільки розжарилась атмосфера, після того як я виїхав зі Штатів, — я знав, що конкретно в цього бариги катма лайна, він просто